

Neemia - un rob slujitor credincios al lui Dumnezeu (11)

Neemia 11

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 04.03.2019, Actualizat: 04.03.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Neemia 11

Locuitorii Ierusalimului

Neemia 11.1,2: Și căpeteniile poporului locuiau în Ierusalim; și restul poporului a aruncat sorti, ca să aducă pe unul din zece să locuiască în Ierusalim, cetatea sfântă, iar nouă părți în celelalte cetăți. Și poporul a binecuvântat pe toți oamenii care s-au înfățișat de bunăvoie să locuiască în Ierusalim.

Capitolul 11 se leagă direct de Neemia 7.4:

- **Neemia 7.4:** Și cetatea era întinsă și mare, dar poporul era puțin în ea și nu erau construite case.

Ca să asigure siguranța și viața în „cetatea sfântă”, era necesar ca cetatea să fie populată. Pentru un Israelit nu era neapărat o desfătare să locuiască direct în Ierusalim. Vrăjmașul era permanent activ, și infrastructura era rea. Multe zăceau încă în dărâmături și cenușă, și astfel mulți preferau să locuiască în afara cetății. Aceia care de bună voie s-au pus la dispoziție, dar și aceia care prin sorti au trebuit să locuiască în cetate, trebuiau să renunțe la viile lor, la smochinii și la casele lor.

În viața unui creștin credincios pot fi momente care sunt mai presus de orice binecuvântare pământească. Pentru prima dată citim că Ierusalimul este numit „cetatea sfântă” (Neemia 11.1,18). În Noul Testament este numit chiar „cetatea Marelui Împărat” (Matei 5.35). Realitatea acesta pune accentul pe faptul cât de importantă era această cetate în ochii lui Dumnezeu. În timpurile actuale Adunarea lui Dumnezeu ar trebui să aibă prioritatea cea mai mare, căci ea este *Noul Ierusalim și cetatea (cerească) sfântă* (Apocalipsa 21).

S-ar putea ca în Adunarea lui Dumnezeu unele lucruri să fie distruse și multe se află în decădere, ca atunci în Ierusalim. Dar să nu rămânem la aceasta, ci să privim Adunarea lui Dumnezeu din perspectiva veșnică:

Domnul Isus promite:

- **Matei 16.18:** Și porțile Locuinței morților nu o [Adunarea] vor învinge.

El Își va prezenta odată Biserica glorificată, și ea va fi deplin curată și fără pete și fără zbârcitură:

- **Efeseni 5.27:** ... ca să-Și prezinte Lui Însuși Adunarea glorioasă, neavând pată sau zbârcitură sau ceva de felul acesta, ci ca să fie sfântă și fără cusur.

Să ne întrebăm dacă și noi suntem de asemenea gata să renunțăm la privilegiile pământești în folosul slujirii Bisericii (Adunării)? Oricine se pune de bună voie în slujba Bisericii, se poate aștepta în împrejurări normale ca să fie binecuvântat de restul poporului (Neemia 11.2).

Locuitorii din câmpiile lui Israel

Începând cu versetul 20 citim despre împărțirea restului poporului lui Dumnezeu, care trebuia să locuiască în toate cetățile lui Iuda, fiecare în moștenirea sa.

Neemia 11.20-22: Și restul lui Israel, preoții, leviții, erau în toate cetățile lui Iuda, fiecare în moștenirea sa. Și netinimii locuiau în Ofel; și Ţiha și Ghișpa erau peste netinimi. Și supraveghetorul leviților în Ierusalim era Uzi, fiul lui Bani, fiul lui Hașabia, fiul lui Matania, fiul lui Mica, dintre fiii lui Asaf, cântăreții, pentru slujba casei lui Dumnezeu.

Zidurile aveau misiunea „să facă o despărțire între ce era sfânt și nu era sfânt” (Ezechiel 42.20). Însă aceasta nu însemna că tot ce era în afara zidurilor era automat rău. Nu însemna că tot ce era în interiorul zidului era pus în mod deosebit pentru Dumnezeu și sfințit. Niciodată n-a fost conform gândurilor lui Dumnezeu să despice poporul sau să excludă pe toți aceia care locuiau în afara Ierusalimului.

În timpurile de mai târziu poporul din interiorul zidurilor a avut efectiv această pretenție exclusivistă. Urmarea a fost, că gloria lui Dumnezeu a părăsit Templul (compară cu Ezechiel 11.15,23). Este întotdeauna nevoie de precauție, când o grupă de creștini are pretenția că numai ea posedă prezența lui Dumnezeu. Comentatorul Hamilton Smith scrie:

Înțelegerea corectă a acestei părți din cartea Neemia este de cea mai mare importanță pentru aceia care au fost eliberați din sistemele omenești, ca să încerce încă o dată să păstreze cum se cuvine principiile casei lui Dumnezeu. Cine ia în seamă lecțiile istoriei acestei rămășițe va fi păzit de unele curse, în care se cade așa de ușor. Noi ar trebui să înțelegem cu adevărat că fără despărțire este imposibil să se păstreze sfințenia casei lui Dumnezeu. Dar ar trebui să recunoaștem foarte clar și pericolul grav, care constă în abuzarea de adevărul incontestabil al despărțirii, ca să se constituie o grupă deosebită, care exclude pe mulți aparținători ai poporului lui Dumnezeu, care tăgăduiesc drepturile Domnului și în cele din urmă pierd adevărul propriu-zis despre casa lui Dumnezeu, care ar fi păstrat printr-o despărțire adevărată de rău (tradus din lucrarea *Lasst uns die Mauer Jerusalems aufbauen!*, editura Beröa-Verlag, pag. 78).

Tradus de la: [Nehemia - ein treuer Dienstknecht Gottes \(11\)](#)

Traducere: Ion Simionescu